

Josef Hrubeš – scénář rozhovoru

0:13- 0:17 a 0:28- 0:30 a 0:35- 0:38 a 0:44- 0:53

Josef Hrubeš, Třebíč, Židy.

Narodil jsem se přímo tady v té místnosti. To jsem se dozvěděl až od sestry po kolika letech, takže třiadvacátýho v deset večer, března, ji dali k sousedům spát a ráno přišla a já jsem byl na světě.

Začíná své vyprávění pan Josef Hrubeš- jeden z posledních starousedlíků Židovské čtvrti a třebíčský malíř narozen roku 1946.

3:04- 3:05 a 3:08- 3:28

Pan Hrubeš žije v Židovské čtvrti celý svůj život, ale Židy, jako původní obyvatele, zde již nezažil.

No tak tady už jako Židi nebyli.

Tady žila akorát paní, vlastně ne, ta se přistěhovala pozdějc, paní Urbanová. To byla jediná jako Židovka. Jinak v Židech už nikdo jako po válce se nevrátil do Židů z těch 240, co odvezli, tak deset do Třebíče se jich vrátilo, ale do Židů nikdo.

11:57- 12:17

A jak si pan Hrubeš pamatuje Židovskou čtvrt z dětských let, jak už ji nikdy nikdo neuvidí? Domy v Židovské čtvrti přirovnává k domům jako z filmu Rychlé šípy.

No tak to samý bylo tady, ty baráky tak oklepaný, jo když se setmělo, my jsme to měli jako stínadla, to byly vlastně dvě lampy na celý ulici, tam vzadu před Synagogou na prostředku na laně visela jedna žárovka vprostředku, bylo to tady parádní.

12:27- 12:43 a 12:47-13:03

Situace v Židovské čtvrti je ovšem dnes již jiná.

Taj vlastně skoro nikdo nebydlí, tady jsou kanceláře nebo, kde byli třeba v baráku tři rodiny, čtyři, tak, jo? Tady taky, nás tady bylo osm a jsme tady dva teď, jo? Takže.. děcek tady bylo hodně.

Tudíž byste byl rád, kdyby se znovu do Židovské čtvrti vrátily rodiny.

Jo. To koupili prostě a udělali z toho kanceláře nebo nějaký dílny. No není to tak, jak to bejvalo prostě. Vyvíjí se to, ale k horšímu bych řekl, podle mě.

5:02- 5:18

Malování byla vášeň pana Hrubeše již od dětství.

No tak já jsem maloval odmala jako jo. A nebylo prostě, v té době mně vlastně otec umřel, když mi bylo jedenáct roků, takže nebylo jako peníze, abych šel někam studovat. Protože jsme měli 600 důchod s matkou dohromady.

6:37- 6:42

Nejčastěji se pan Hrubeš věnuje malbě krajin, ale hlavně své rodné Židovské čtvrti, kterou zná lépe než kdokoli jiný. Svůj oblíbený obraz nemá, jak sám říká:

To už někdo řekl. To je vlastně jak děcka.

37:12- 37:22

Na jeho obrazech můžete vidět místa, do kterých se dnes již běžný turista nepovídá. Všechny obrazy ovšem maluje z paměti.

Z paměti. Akorát někdy se musím podívat, kolik je tam oken, abych to neudělal blbě.

6:27- 6:28

A co pana Hrubeše vede nejvíce k malování své rodné čtvrti, proč zde žije celý život a nikdy neuvažoval o imigraci? Odpověď je jednoduchá.

No protože to taj mám rád.

9:02- 9:18 a 20:23- 20:32 a 20:34- 20:37

I když se pan Hrubeš z České republiky nikdy neodstěhoval, jeho dvě tety odešly do Vídně, a když zemřely, komunistický režim pana Hrubeše na jejich pohřeb ani nepustil.

Protože dvě tetky byly ve Vídni, matčiny sestry, který se tam vdaly, jo, protože ony se narodily nějak 1890 a 95, tak tam šly sloužit, zůstaly tam. Takže když umřely, tak nás tam teda ani nepustili na pohřeb. No a od té jedné tety z té Vídně, tak jak je sebral Hitler, tak oni museli narukovat do wehrmachtu. A padl na východní frontě.

16:56-17:04 a 17:29- 17:31 a 17:17- 17:24

Z Židovské čtvrti pan Hrubeš odjel na vojnu do Laviček u Velkého Meziříčí. Na tuto dobu nevzpomíná ve zlém.

Já si nestěžuju. Nás tam bylo 40, 45 s důstojníkama, jo, to byl barák postavený ve dvašedesátém roku, vůbec žádná šikana, nic. A ještě se furt scházíme z té vojny, teda, ti, co žijou, tak.

9:42- 10:12

Pan Hrubeš zažil spousty významných momentů České historie, ale nejsilnějším se pro něj stal rok 1968.

Nejsilnější, no, bylo to blbý v tom osmašedesátém, když přišli Rusáci, jo, to jsem byl na uranu zrovna na Rožince a bylo to nepříjemný, to jsme jeli s pan tatínkem na motorkách do práce a nad náma lítala už ta přepravní letadla, jo, co přistávala v Křížanově tam, no a to už se nefářalo, sepsala se petice a my jsme vlastně za socialismu 14 dní stávkovali.

14:19- 14:20 a 14:24- 14:26

A co by na závěr poradil pan Hrubeš dnešní generaci, mladým lidem?

Aby se nehonili za penězi. A dělali, co je baví.